

HVA ENGLANDSDOKUMENTENE FORTELLER OSS :

Var Polen bare et påskudd for krigen?

Når en gjennomgåelse av dokumentene fra de engelske arkiver, som omhandler hvordan Norge kom med i krigen, skal legges fram for leserne, er det nødvendig først med en liten historikk og en kortfattet fremstilling av forholdene i Europa i mellomkrigstiden. Vi må også komme litt tilbake til første verdenskrig eller rettere sagt dens avslutning med Versailles-traktaten. Det er nemlig ikke bare krigene som skaper motsetninger og bitterhet, men også avslutningene, fredstraktatene.

Eldre folk husker godt at det under første verdenskrig ble lovet at *det* skulle være den siste krig. For ordens skyld refereres her fra en engelsk historiebok av George Townsend Warner, M. A. (Sometime Fellow of Jesus College, Cambridge. Later Master of the Modern Side in Harrow School). På side 268 kan man lese følgende: «In the darkest hours between 1914 and 1918 Lloyd George had encouraged his countrymen by assuring them that «this war was a war to end war» and that the fighting-man would come back to a land «fit for heroes to live in». Med andre ord skulle det være

en krig for å få slutt på kriger, og de som hadde kjempet skulle komme tilbake til et land som var skikket til å leve i for helter.

Det er vel ingen tilfeldighet at vi hørte lignende toner under den annen verdenskrig, bl.a. ved den såkalte Atlanterhavserklæringen av 1941 fra Churchill og Roosevelt, den ene krigførende og den annen ikke-krigførende!, hvor det bl.a. het at formålet med den pågående krig var «en fred som tillater alle nasjoner å bo trygt innenfor sine egne landegrens, og som gir alle mennesker i alle land sikkerhet for at de kan leve sitt liv uten frykt». Idag kan vi se kontrasten mellom det som ble lovet og de forhold som virkelig er i verden, og det ligger nær å spørre om disse ordene var oppriktig ment, eller det bare var en propagandabløff for å kamuflere de virkelige hensikter. Forholdene i Europa i mellomkrigstiden var så omskiftende at en karrikaturetegners fremstilling i en norsk avis for ca. 50 år siden kan tjene som en treffende illustrasjon. Tegningen viste Europa-kartet som var hos fotografen for å bli fotografert. Men det var ingen enkel affære, for kartet var

så urolig og i stadig bevegelse at det var umulig for fotografen å få tatt et skikkelig bilde. Til slutt spurte fotografen i fortvilelse om det ikke var mulig for kartet å sitte så stille bare et lite øyeblikk så det ble mulig å få tatt et bilde.

Historiebøkene forteller at den annen verdenskrig begynte med det tyske angrep på Polen den 1. september 1939. Dette er for såvidt også riktig, idet det var innledningen til de miliære felttogene. Men det er samtidig noe misvisende, for i virkeligheten foregår krigen uten opphør. Det er bare våpnene som er av forskjellig karakter, og den ene krig er ofte en direkte følge av den foregående. Krigen skaper ikke bare mange motsetninger og megen bitterhet, men fredsslutningene er som regel slik at ingen problemer er løst, men at tvertimot nye problemer er oppstått. Tyskerne gikk naturlig nok ikke til angrep på Polen uten videre. Det hadde vært årelange forhandlinger mellom disse to landene om Danzig-området og det forhold at Tyskland, som nå, var blitt delt i to adskilte deler med Polen som mellemliggende om-

(Forts. side 6)

Johan Bojer var nasjonal — og sa meningen sin om de unasjonale

«Når vi ikke anklager de skyldige — ser det da ikke ut som vi gjør oss til deres helere? Og helere er medforbrytere, er det ikke så?»

Det var Johan Bojer som kom frem med disse spørsmål om Nygaardsvolds regjering 1940—1945.

Vår store forfatter ga tydelig beskjed om hva han mente om de mennesker som bragte landet inn i ulykken, — og etter okkupasjonen sa han med rene ord sin mening om rettsoppjøret over de ti tusener av kvinner og menn, som «la armen sin om Noreg» da verst det gjaldt, i stedet for å rømme.

Den 2. oktober 1940 skrev

Johan Bojer denne friske og anklagende anmeldelse i *Norges Handels- og Sjøfartstidende* av oberst Getz bok om krigen i Norge:

«— Den som vil lese sannferdige eventyr vil her finne spennende underholdning. Det er eventyr mere fantastisk, mere utrolig en noe av H. C. Andersen eller Grimm. Og allikevel er det hele så uhyggelig sant dessverre. Og når boken hittil ikke har rusket sinnene mere opp, så er det vel fordi vi går utenom bøygen. Vi vil ikke se sannheten i øynene. Vi sysselsetter oss med alt det grufulle som skjer ute i verden, men lukker øynene for hva som gjorde at vi selv ligger

der vi er.

En annen gang, er det mange som sier. Bare ikke nå. Siden skal vi nok rydde opp og straffe de skyldige. Men siden, når blir det? Når det er vokset mose på forbrytelsene, så de for de fleste er glemt?

En og annen hadde jo i tide sagt fra. Men nåde ham. Men han fikk vite at han var krigshisser, militarist, nazist. Hos oss er vi ferdige med tingen når vi har fått klebet den riktige politiske merkelapp på den.

Et styre som først avrunder og siden går til krig. Hvert år ble det i lange tider sendt agenter til ekserserplassene som skulle øde-

(Forts. side 5)

Elisabeth Skogens eventyrlige liv

— Det er både eventyr og spenning i boken, men først og fremst er den en hyllest til en elsket far, den høyreiste og tvers igjennom hederlige NS-lensmannen i Lier, Georges Skogen.

Skildringen av hans store innsats og senere død der borte (i Argentina) nærmer seg den store litteratur.

Dette skriver vår anmelder (side 3) om Elisabeth Skogen's bok, «ALDRI TILBAKE», som er kommet på Aschehougs forlag.

Meget tyder på at den blir en bestseller i høstens bokflom.

I sin presentasjon av forfatterinnen som også er bokens hovedperson, skriver forlaget:

«Betty, hovedpersonen i boken, er bare 11 år da krigen kommer til Norge i 1940. Snart blir hun meget aktivt med i Småhirden. Familien er splittet i synet på NS; bestefaren er jøssing, faren melder seg inn i NS og blir lennmann i Lier.

Det meste av boken — og det mest dramatiske — handler om Bettys omflakkende liv etter krigen. 17 år gammel drar hun ut i verden, først til Frankrike. Unnslipper såvidt hvit slavehandel, tjener til livets opphold som hushjelp, bokselger ved Seinens bredder, mannequin og fotomodell. Gifter seg med en velstående franskmann. Etter skilsmissem og tap av foreldreretten, rømmer hun, under meget dramatiske omstendigheter med sine to barn til Paraguay. Fransk politi og

Interpol kommer aldri på sporet. Betty og barna lever sammen med indianere, og i kampen for å opprettholde livet dyrker hun grønnsaker, men først da hun begynner å dyrke gladioler får hun litt penger mellom hendene. Største hotellet i hovedstaden ansetter henne som hotellvertinne, og etter hvert overtar hun hele ansvaret. Deretter, som husholderske på en kjempemessig kvegfarm, møter hun sitt livs store kjærlighet, og hun kommer i kontakt med «high society» i Paraguay.

Et amerikansk kosmetikkfirma, den gang verdens største, ansetter henne og hun blir «landets fremste skjønnhetsekspert». Snart er hun en av firmaets toppsjefer for Sør-Amerika og det Karibiske hav. En eventyrlig karriere begynner.

I et gripede avslutningskapittel møter Betty igjen sine foreldre etter 17 år. De driver da jordbruk i Argentina.

«Aldri tilbake» forteller om et livsløp utenom det vanlige, om evne til å overleve, om en rikt utrustet kvinne.»

ALBERT SPEER — en bløffmaker?

I sine bøker gir han et fordreiet bilde av sin rolle som rustningsminister i Det tredje rike! Bøkene «Erindringer», «Fengselsdagbøker» og «Slavestaten» er alle bygget på usannheter. I den nylig utkomne boken «Albert Speer — Das Ende eines Mythos — Die Entlarung von Speer und seinen Fälschungen» fyrer den tyske historikeren dr. Mathias Schmidt av en rekke bredsider mot den nylig avdøde rustningsministeren.

Schmidts bok har vakt stor oppsikt både i og utenfor Tyskland. Fremtredende historikere over hele verden spør seg om det virkelig har vært mulig for Speer å holde dem for narr i flere tiår.

Angrende

Under Nürnbergprosessene fremstod Speer som angrende synder og et oppriktig vidne for hva som hadde skjedd i Hitler-Tyskland. Den relativt unge ar-

kitekten, som bare måneder tidligere hadde vært Hitlers yndling, ble snart anklagernes kronvidne: Som teknokrat hadde han bygget opp Hitlers rustningsindustri, noe politisk motiv hadde han aldri hatt, fortalte Speer i retten. Nu hadde han innsett Det tredje rikets grusomheter og tok avstand fra dem. Selv hadde han intet visst før etter kapitulasjonen i 1945.

(Forts. side 7)

Generasjons- motsetningar

Torkild Hanssen:
«PROSESSEN MOT
KNUT HAMSUN»

Min reaksjon etter å ha lese denne «gedigne» boka var: Å fy so stygt det var av småborna å kasta snøballar på hatten til Knut Hamsun når han gjekk spaseretur på veggen.

Hamsun var då i ein alder over 90 år og korkkje såg eller høyrde...

Eg er viss på at desse borna trudde det var rett det som dei gjorde... Og dertil so var det IN!

Borna hadde sikkert av foreldra sine fått høyra «litt av kvart» om denne mannen. Men sanninga om denne mannen var nok «diverre» underslegen. At Knut Hamsun var den største dikteren som Norge har fostra!

Nei då var det mykje «moro-samare» å plapra eter det som kom frå London...

Kva har so denne ånda frå London ført til i det lange løp?

M.a. generasjonsmotsetningar! Generasjonane kjenner ikkje kvarandre, — eller vil ikkje vedkjennast kvarandre...

Den eldre generasjonen fordømer ungdommen. Og ungdommen på si side tykkjer at vår generasjon er full av «fordomar»...

Er folk egentleg klår over kor mykje vondt blod «ånda frå London» har skapt?

Nei godtfolk: Ta for dykk Thorkild Hansens: «Prosesen mot Knut Hamsun» og les den grundig og tak dykk god tid etterpå til å tenkja over det lesne so kan henda de vil finna ut ei, — om ikkje mogelegvis fleire av grunnane for dei sokalla «generasjonsmotsetningar».

Bakarvågen, 5305 Florvåg.
12/8 1982, Kristoffer Norheim

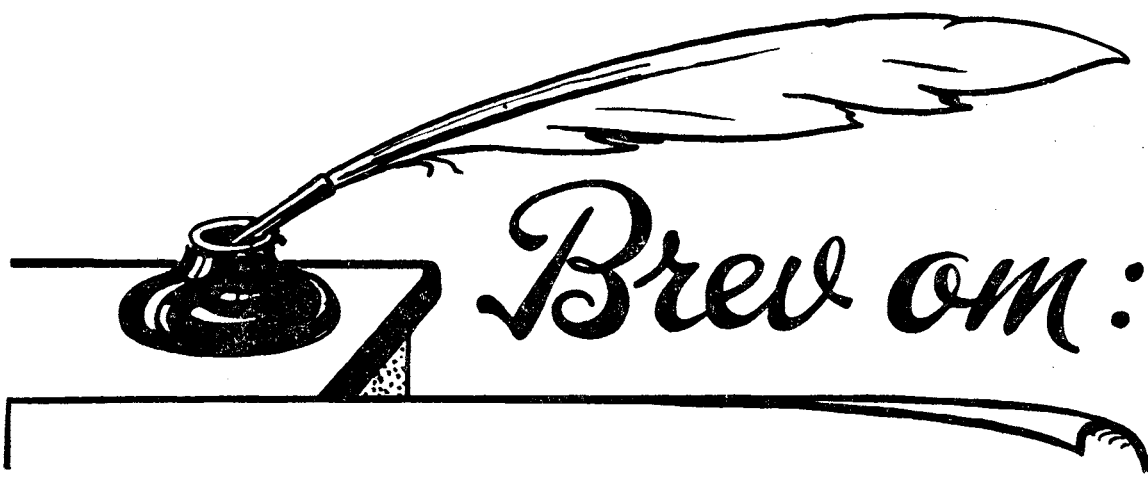
Hamsun måtte skrive på forsorgs- vesenets brevark

Vil FOLK OG LAND bekrefte at Knut Hamsun's manuskript til «På gjengrodde stier ble skrevet på forsorgsvesenets brevark, da han ble nektet annet papir?

Harald Holm, Oslo 11.

SVAR: Det kan stemme.

I «Agderposten» (1957) leser vi: — Den høyeste pris som er oppnådd for et norsk litterært objekt her i landet er Knut Hamsuns manuskript til «På gjengrodde stier», som ble solgt av et antikvariat i Oslo til en Oslo-mann for den nette sum av kr. (Forts. side 7)

Tanker i en forvirret tid

AV HENNING JONASSEN

Nr. 7, 1982 av Folk og Land inneholdt en meget god og interessant artikkel undertegnet «Hilsen fra en som venter på en kursendring», og som gjerne vil ha diskusjon om dagens samfunn «og sette verdenssituasjonen under lupen». Dette var en stor utfordring som det nok ikke er så lett å imøtekomme i denne, som han sier, forvirrede tid, hvor alt synes å flyte planløst omkring, og mye er så innhyllet i tåke og mørke. At det er noe fundamentalt galt ser man tydelig bl.a. på den stadig økende kriminalitet, ungdomsopptøyer, narkotikamisbruk og de problemer vi har fått gjennom innvandring av titalls millioner asiater og andre til Europa.

Men partipolitikerne gliser selvtillfreds mot oss fra fjernsynsskjermen og forsøker å fiske stemmer til neste valgsirkus som de synes er så fantastisk spennende. Og så har de Gallup og meningsmålingene 2—3 ganger i måneden som viser hvor mange promille de forskjellige partier har gått opp eller ned, som er så innmari interessant, og som gir livet mening og innhold. Man burde kanskje være tilfreds med dette og ikke begynne å prate om kursendring og slikt, særlig når man i tillegg til det ovenfor nevnte får et uhyre underholdende årlig tariffoppgjør som varer i seks måneder og hvor vi blir spent til bristepunktet om det blir 10 eller 25 øre påplussning.

For å komme tilbake til saken og etter evne forsøke å gi meg inn i en diskusjon om disse problemene som leseren av Folk og Land ber bladet ta opp, så vil jeg som utgangspunkt ta det gamle program fra Nasjonal Samling med Quisling i spissen. Her var et program for samfunnets styring som var både klokt og fremsynt og utmerket på alle måter, og som vanskelig kan gjøres stort bedre. Det skulle bl.a. dannes en handlekraftig regjering med en ansvarlig leder, støttet av et Kulturting og et Næringsring av de beste krefter valgt av organisasjoner og fagforbund. De gamle partier, som i sin toskenskap er så lik hverandre at man må bruke lupe for å se forskjell på dem, skulle oppløses og forbyes. Selv «jössingene», både

under og etter krigen, sa ofte at dette var et meget godt program, det var ikke det det sto i.

Lignende tanker og ideer som NS tok opp, fremstod i de forskjellige europeiske land i 1920-30 årene som en naturndvendig motvekt mot den internasjonale marxismens stormløp med revolusjon og klassekamp, samtidig med den økonomiske miséren og elendigheten overalt etter den første verdenskrig, og særlig etter finansmagnatenes manipuleringer i Wall Street i 1929 som fremkalte det store krakket.

Blant annet fordi Tyskland var mest truet og lengst nede seiret de nye tankene lettest der, og i Italia under Mussolinis ledelse. Selvfølgelig var ideene og tankeinnholdet forskjellige fra land til land på grunn av de nasjonale, historiske og politiske forutsetninger og tradisjoner. Mens Mussolini i sin kamp mot kommunismen og oppløsningen synes å ha drømt om å gjenopplive litt av det gamle Romerrikets ånd og storhet som jo er enestående i historien, så forsøkte lederne og talsmennene for de nye tanker i Nord- og Vest-Europa å finne tilbake til det beste i vår utmerkede nordiske og germanske tradisjon og egenart. Bl.a. ved å spille på vikingånden skulle man gå til angrep på og drive tilbake det fremmede tankegods som bredte seg som en ødeleggende pest med sin marxisme, freudisme og åndsforlatte kapitalisme.

Men, som Hamsun sa i retten, det gikk galt med det. Disse ideer krysset nemlig planene til visse mektige grupper som følger andre mål enn Europas beste, som tvertimot ønsker å ødelegge den hvite manns verden og kultur. Og som på grunn av menneskenes dårskap viste seg å kunne stille opp med flere kanoner, panservogner og bombefly, da det kom til kamp. I en krig som ble fremprovosert av de europafientlige krefter. Det endte med de utenom-europeiske maktens militære seier over dem med de nye og fremtidsrettede tanker. Man kan kanskje si for atter å sitere Knut Hamsun, at det var en seier på overflaten,

ved hjelp av bomber og granater, intens og løgnaktig propaganda, og et parodisk «rettsoppgjør» med fengsel, galger og eksekusjonspeletonger. Man må bare ikke la seg bluffe av politikernes og masemedienes svada om at det var frihetens og demokratiets seier over diktatur og barbari, samtidig som det stadig fremholdes — også fra såkalt borgerlig og konservativt hold — at det var den røde arme og bolsjevismen og Stalin som bidro mest til frihetens og demokratiets seier.

Ved å foreta en kort analyse av vår og Europas stilling etter krigen og pr. idag, så er det først og fremst kontinentets deling med et jernteppe mellom øst og vest tvers gjennom hjertet av Europa som faller en i øynene. Østenfor jernteppet bestemmer Sovjetsamveldet og vestenfor United States of Amerika. Europa har omtrent ingen, eller i hvert fall minimal innflytelse på sin egen skjebne. Dette er resultatet og de harde realitetene etter krigen, og det er dette de kaller frihetens og demokratiets seier. Videre er det ennu ikke sluttet en fredsavtale mellom «seierherrene» og de beseirede. Tyskland holdes ennu faktisk okkupert på 37. året, i øst av den røde arme angivelig for å trygge og beskytte DDR og Sovjet, og i vest av hovedsakelig amerikanske, men også endel engelske og franske tropper angivelig for å beskytte BRD og det «frie» vesten. Sammenlagt står bortimot en million fremmede tropper på tysk jord.

Det er meget mulig at partipolitikerne flest både i øst og vest, for fullt alvor tror at troppene er der for å beskytte oss og demokratiet, henholdsvis folkedemokratiet. (De fleste politikere er jo bare av kommunalt og bygdepolitisk format, iallfall i vest) De har fått det for seg at tyskerne er livsfarlige mennesker som må holdes under oppsikt, og de synes å ha godtatt tesen om at Sovjet også er et slags demokrati, til og med et folkedemokrati. Ialffall er de her i vest skjønt enige om å anerkjenne Sovjets «legitime rett» til sikkerhet, og derfor synes de

(Forts. side 4)

Vera Grønlund ser røde engler

Vera Grønlund har sendt oss et brev fra Moskva, der hun har oppholdt seg i flere måneder.

Med begeistring forteller hun om mottakelsen av «fredskvinne» i den såkalte «fredsmarsjen».

Vera Grønlund kjenner vår holdning til dette bløff-arrangement, som naive kvinner deltok i, og vi finner grunn til å spørre henne, om hun også har besøkt, og hyllet, de sovjetiske fredskjempere som ble avvist fra kontakt med «fredsmarsj»-deltakerne, og som istedet ble puttet i psykitriske anstalter.

Vera Grønlund skriver til oss: «Jeg var i Moskva da fredstoget kom. Vi var 12—15 norske, med flagg som vi hadde lånt i ambassaden, og noen iført norsk bunad.

Vi var på stasjonen i god tid før toget skulle komme og da var det enda ingen kø. Men etterhvert begynte folk å strømme til og politiet måtte sette opp sperringer. Men vi fikk stå der vi stod. Etterhvert ble perrongen nokså godt befolket. Unge pionerer i uniformer og med rødt halstørkle. Fotografer og journalister, og så var det musikkorps.

Klokken begynte å nærme seg 1930, tiden for fredstogets ankomst. Så hørte vi en stemme i høyttaleren: «Vi ønsker fredsmarsjen velkommen til Moskva». 1/2 minutt stillhet og påny lød det: «Vi ønsker fredsmarsjen velkommen til Moskva». Igjen 1/2 minutt stillhet og så for tredje gang: «Vi ønsker fredsmarsjen velkommen til Moskva». — Musikken stemte i, pionerene sto i stram giv akt — og toget gled sakte inn på stasjonen. Det var et gripende øyeblikk. Fredstoget var kommet til Moskva og glade fredsmarsjdeltakere begynte å strømme ut fra toget.

På plassen foran stasjonen var det samlet en folkemengde som etterhvert blandet seg med fredsmarsjdeltakerne, og langs gatene i nærheten sto folk og ventet ved fortauskanten. Politiet passet på at det var orden. Det ble holdt en rekke taler og det ble sagt mange kloke og riktige ting om arbeidet for fred i verden.

Selve fredsmarsjen var et vakert syn. Fortroppen av kvinner i vakre drakter, (De minnet om engler) og bak dem fanebærere med faner i blått og hvitt hvor fredsduer var det viktigste motiv. — Oppover fredsgaten, (prospekt chira) gikk det. Denne gaten er over dobbelt så bred som Karl Johans gate i Oslo og marsjen fyllte gaten i hele sin bredde. Langs hele gaten sto folk og ventet. Smilte, vinket og ropte til oss. En gammel kvinne smilte og vinket, men ansiktet var vått av tårer. En nordmann løp ut av toget og omfavnet henne. Russerne tok oss i armene og vi gikk arm i arm oppover fredsgaten. Omfavnelser, kyss og

(Forts. side 7)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Utgiver: A/S Historisk Forlag

Redaktør: Kåre Haugerud. (Treffes kun etter avtale.)

POSTADRESSE: Boks 924 Sentrum, Oslo 1 - Tlf.: (02) 19 06 71 (Tlf.svarer)

Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo.

Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—21.

Abonnement: Pr. år kr. 60,-. I omslag kr. 75,-. Utlandet + kr. 10,-.

Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a., pr. spalte.m.

Trykk: Viking Boktrykkeri A/S

Kirkenes forrederi

Kirkenes Verdensråd har gjennom mange år gjort tjeneste som representant for den ateistiske, antikristelige, marxistiske verdenskommunismen.

Aldri har rådet kommet med noen kritisk uttalelse, eller protest, mot vår tids største fare, verdenskommunismen, som har større blodskyld på sin samvittighet enn noen annen ideologi eller verdensmakt.

I stedet for å advare mot denne trusel, fungerer Kirkenes Verdensråd som trofast femtekolonne for denne menneskehetens fiende nr. 1.

En svensk bok, utkommet på forlaget Pro Verista, Uppsala, beviser dette gjennom solid dokumentasjon. Tittelen er «Løgnens evangelium», og den er skrevet av Bernard Smith.

Boken har sjokkert svensk kristen-folk, og røster har hevet seg for full boikott av kirkeledere som står rådet nær.

I september opplevet vi her i landet at BISKOP ANDREAS AARFLOT, GENERALSEKRETÆR GUNNAR STÅLSETT og GENERALSEKRETÆR CARL I. TRAAEN reiste på et n dagers besøk i Sovjet, for å besøke bl.a. kommunist-patriarken og Leonid Bresjnevs gode venn, Pimen, (tidligere omtalt i FOLK OG LAND).

Onsdag 6. oktober fulgte BISKOP GUNNAR LISLERUETTER.

Alle var invitert av den russisk-ortodokse kirke, som er infiltrert av KGB, og dels styres av ateister. Innbydelsen kom gjennom Kirkenes Verdensråd.

Lett til sinns lot biskop Andreas Aarflot, og de andre norske kirkeledere, sine bibler bli liggende hjemme, (bibler er forbudt lesestoff i Sovjet) mens de tok Sovjet Airlines Aeroflot til Moskva.

Der ventet patriark Pimen, og andre representanter for KGB dem.

Glemt var Afghanistan, glemt var patriarken Pimens lederrolle i forfølgelsen av kristne i Sovjet, glemt var slaveleirene, myrderiene ...

— — —

Dette er svik.

Dette er fornektelse.

Som ikke bare rammer Sovjets kristne, men alle frihetselskende mennesker.

— — —

Vi gav idag ekstra meget til Frelsesarmedamen som kom på døren, og sa henne at det var fordi ARMEEN ikke lenner godtok humbugen, og HADDE MELDT SEG UT AV KIRKENES VERDENSRÅD.

Frihet og Ansvar

Fra Magne Skjæråsens lørdagsspalte i Aftenposten 16. mai 1981.

«Stockholm 17. mai 1984 (tt)

Med arrestasjonen av Oslobispen Andreas Aarflot i Oslo i natt, er nå samtlige norske kirkeledere myndighetenes fanger. Ubekreftede meldinger går ut på at også biskop Aarflot vil bli sendt til «psykiatrisk behandling» på institusjonen Reitgjerdet i Trøndelag. Som for en rekke motstandere av regimet i Norge skal biskopens diagnose lyde på «schizofreni og forfølgelsesvanvidd», opplyser svensk avdeling av Amnesty International.»

La oss be om at den sovjetiske virkelighet Aftenpostens spaltist har overført til norske forhold anno 1984, aldri må bli til virkelighet. Men la oss samtidig be om at vi som mennesker og som folk aldri må svikte den forpliktelse vår privilegerte stilling pålegger oss — nemlig å være deres forsvare som ikke lenger kan tale sin sak.

En Småbirdjente dro ut i verden...

Elisabeth Skogen:
«ALDRI TILBAKE»
Aschehougs forlag 1982

Dette er historien om en småhirdleder som oppgitt over farens fengsling og hele landssvikopp-gjøret dro ut i verden og opplevde de forunderligste ting. Det er både eventyr og spenning i boken, men først og fremst er den en hyllest til en elsket far, den høyreiste og tvers igjennom hederlige NS-lensmann i Lier, Georges Skogen. Hun forteller både om hans holdninger og handlinger under okkupasjonen og om hans tid i Argentina, dit han reiste etter sonet dom for aldri å vende tilbake til sitt fed-

reland. Skildringen av hans store innsats og senere død der borte, nærmer seg den store litteratur.

Hvis man skulle ha noe å innvende mot boken, måtte det være at den 13-14-15-årige Betty rimelig nok ikke helt har oppfattet hvor stor farens innsats var under okkupasjonen og i hvilken grad han stilte seg i bresjen for å verne sin bygds interesser. Vi som kjente ham, vet hvor viktig det var for ham at livet skulle gå sin mest mulig uforstyrrede gang, at hans sambygdingene skulle være minst mulig skadelidende, tross den verdensbrann som raste. Og vi forstår utmerket godt den bitterhet som fylte ham da fengselsstraff og forfølgelse var den lønn han fikk for en uforferdet innsats under vanskelige forhold.

Skildringen av Bettys arbeid som Småhirdleder vil forbaure mange, ikke NS-folk selvfølgelig, men det store flertall som er blitt innbilt at NSUF var noen forferdelige greier. Isteden var det fedrelandskjærlige barns glade lek, kombinert med offervillig innsats som f.eks. i den matnyttige Landtjenesten.

Da Betty reiste ut, kom hun først til Frankrike, der hun opplevde til dels meget vanskelige forhold, men hvor hun også fant gode venner som hjalp henne. Senere ble omstendighetene slik at det ble nødvendig for henne

å dra til Paraguay med sine barn, og etter strabasiøse år der, la hun grunnlaget for en flott karriere i et av verdens største kosmetikk-konserner. Den karrieren antyder hun imidlertid bare — kanskje vil hun fortelle om den i en annen bok.

Det er godt og modig gjort av vår venninne Betty å tre frem som hun gjør med hele sin bakgrunn på bordet. Det er fremdeles ikke helt ufarlig i dette landet. Også tidligere har hun vist slikt mot ved å tre frem offentlig i TV-serien «Under solkorsets tegn». NS-folk bør belønne denne banebrytende, uforferdede innsatsen med å kjøpe boken, og vi forsikrer at de ikke kommer til å angre på det. I tillegg til det interessante emnet er boken nemlig *meget velskrevet og spennende.*

R.

GI DETTE NUMMER VIDERE

till en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

24. oktober 1945

Kort tid før Vidkun Quisling ble myrdet på Akershus, den 24. oktober 1945, sendte han, gjennom Maria, dette budskap til alle sine tilhengere:

«All skyld her på jorden hevner seg. Og det er underbart å iaktta hvordan det individuelle og det kollektive her flettes inn i hverandre. Det er ingen kjennsgjerning som trer så klart frem i historiens lys som dette. Derfor kan vi trygt overlate hevnen og gjengjeldelsen til Herren. Han gjør grundig arbeid, og vet å ramme de riktige på den rette måten. Folkene unngår aldri den guddom de har nedkalt over seg. Heller ikke den enkelte, selv om det kan se anderledes ut i det ytre.

Det kan ta tid, men det skjer uvegerlig. De uskyldige gir Gud på en vidunderlig måte oppreisning.

Således vil Gud også oppreise oss!»

Walter Fyrst

Min sti

«Han hadde de aller beste hensikter og en ukuelig vilje til å arbeide og kjempe for det han mente var rett og riktig.»
Einar Diesen i Aftenposten

«EN BETYDELIG BOK, et sannhetsdokument fra 'den annen side'... et kildekrift... et bidrag til forståelse... nasjonalbevisst nordmann dømt for landssvik... Vi vil anbefale «MIN STI», det er et ytterst interessant dokument.»
Sjefred. Chr. Christensen i Morgenbladet

«En uhyre interessant selvbiografi... Fyrst legger aldri fingrene imellem... Boken har en betydelig verdi... hva som skjedde og hvorledes det kunne gå som det gikk.»
Alf R. Bjercke i Norges Handels- og Sjøfartstidende

Walter Fyrst:
«MIN STI»
Pris Kr. 95,—

Bestilles fra: Boktjenesten, Postboks 924 Sentrum, Oslo 1. Portofri forsendelse ved forskuddsbetaling til: Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14, onsdag kl. 18—21.
Postadr.: POSTBOKS 924 SENTRUM, OSLO 1.
Kontoradr.: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

BEKJENTSKAP

Kvinnelig lærer, enke, ønsker bekjentskap med dannet mann, gjerne tidligere NS.

Bill. mrk. «Hygge og vennskap»

Tanker i en forvirret tid . . .

(Forts. fra side 2)

visst at det er helt i sin orden at russerne står 50 km fra Hamburg og at Sovjets maktgrense går tvers gjennom Europas hjerte. De har vært ganske tilfreds med det hittil og er blitt så vant til det at de kanskje ikke kan tenke seg noe annet. Ingen av dem synes ennå å være kommet på den tanke at Tyskland også kunne ha en legitim rett til sikkerhet og til såkalt selvbestemmelse. Jeg sier ikke dette for tyskernes eventuelle blå øynes skyld, men for en sann europeer burde det være en utålelig tanke og situasjon med Asias maktgrense midt i Europa istedet for som rett og riktig og naturlig hadde vært, med en omvendt ordning; at Europas grense hadde gått ved Ural, ikke bare i navnet, men også i gavnet. Europa, sammen med de ekte russerne og ukrainerne som på en eller annen måte før eller siden må kvitte seg med den påtvungne og fremmede marxistiske besettelse og hjerne-spinn, ville da blitt fullstendig usårbar overfor enhver maktgruppering utenfor, samtidig som vi ville bli helt uavhengig og selvforsynt på de aller fleste områder. Og følgelig inntatt vår naturlige plass som de der selv bestemmer hvor våre skap skal stå. For våre europeiske venner i Nord- og Sør-Amerika ville dette bare ha være til fordel på alle måter, men først ville de sanne amerikanere på sin side måtte gjøre slutt på USA's stilling som zionismens høyborg og støttespillere. En slik ordning sammen med en frigjort og ekte europeisk og ånd og mentalitet, også gjennomsyret av den nordisk-germanske tanke, ville føre til en høyest påkrevet ny renessanse til beste for hele verden, en Pax Europa og Pax Germanica.

Er dette utopi og ønskedrømmer? Ja det er selvfølgelig det også, men ikke bare det. Som bevisste tanker er de heller ikke helt nye, de har ligget i luften ganske lenge, og kanskje har de ligget i blodet fra tidenes mor-

gen, ubevisste. Og vi er nødt til å vurdere dette mot alternativet slik det synes å fremtre som en realistisk mulighet. Ovenfor er pekt på Europas situasjon slik den har vært og er siden krigen, og som for tiden synes helt fastlåst, men som umulig kan vare evig. Dessuten må vi ha i tankene den pågående masseinnvandringen av millioner av rase- og kulturfremmede til Europa som hvis det får fortsette og de ikke returnerer til sine hjemland, vil bety Europas rasemessige ødeleggelse innenfra. Og da er alt håp ute både for Europa og verden forøvrig. De som forsvarer innvandringen kan jo umulig være så blinde at de ikke skjønner dette, men det synes som om flere tiårs hatpropaganda mot den hvite rase fra massemedias og skolens side har virket slik på enkelte tåper at de ser det som sin oppgave å hjelpe til med å ødelegge sin egen rase, tiltross for at de utmerket godt vet at det store flertall av folket har inderlig imot innvandringen.

Men om det ser ytterst mørkt ut så synes det å være stadig flere som våkner til klarhet over situasjonen og tar kampen opp. Ja fra de mest uventede hold dukker de frem, åndsgigantene, som et strålende bevis på at ennå er ikke vår stammes genius ødelagt. Vi kan ta en Olav Hoaas her hjemme på berget, som var meget tidlig ute og tok opp så viktige spørsmål som økologi så vidt jeg vet før noen annen. Dessuten etnologi (raselære) og religion, samt økonomiske spørsmål, hvor han bl.a. har påvist den fantastiske kjensgjerning som få er klar over, at verdens to viktigste og altbestemmende finansinstitusjoner England Bank og det amerikanske Federal Reserve System er private jødisk-zionistiske foretak. Sammen med mange andre i andre land har han påvist det uholdbare i denne tilstand, og går sterkt inn for å frata zionistene herredømmet over verdensøkonomien, og å skape et nytt system hvor de

statlige regjeringer og valgte representanter, som har tillit hos folket, bestemmer.

Og hvem hadde trodd at den tidligere så beryktede gangsterbyen Chicago skulle fostre en av vår tids store filosofer og åndelige fornyere. Navnet Francis Parker Yockey er nok ikke så mye kjent ennå, men jeg tror nok han kommer til å bli det med tiden. På omslaget og i forordet i hans store verk «Imperium» som han skrev i en alder av 31 år (og som kan bestilles fra Revisjonistforlag i England og USA) beskrives han som født vidunderbarn, ble utdannet og praktiserte som advokat, var en utmerket konsertpianist, sprøgeni, og innsiktsfull økonom. I 1946 fikk han ansettelse ved det amerikanske tribunalet som var med og førte krigsforbryterprosessen i Nürnberg, men rystet i sin sjel over det han opplevde der sa han opp jobben og reiste hjem. Han fikk imidlertid ikke fred med seg selv, og dro tilbake til Europa og fant seg et ensomt sted yttest mot havet på den irske veskyst, hvor han skrev boken. Han tilegnet verket «To the Hero of the Second World War» («Til helten fra den annen verdenskrig») og med dette mener han, såvidt man kan skjønne, Adolf Hitler. Etter å ha fått utgitt noen få eksemplarer av boken i London i 1949 førte han en omtumlet tilværelse rundt om i verden, stadig med det hemmelige amerikanske etterrettingsvesen FBI i helene. I 1960 da han kom tilbake til USA, ble han arrestert og satt i fengsel i San Francisco. En jødisk rabbi og «commissioner» ledet forhørene av ham, men etter elleve dager fant de ham død, forgiftet i cellen. Dette var hans tragiske skjebne.

Når det gjelder politikk og samfunnsdebatt, så skulle vel denne boken være midt i blinken vil jeg tro. Bare synd at ikke slikt kan bli oversatt til norsk så flere kunne få lese den og danne seg en mening. Nu er jo ikke alt gått slik Yockey trodde og forestilte seg, og ett og annet kan man vel være uenig med ham i, men det er et genialt verk synes jeg, og vil anbefale det på det beste, selv om deler av det ligger på et meget høyt og vitenskapelig plan som det kanskje kan være litt vanskelig å følge ham i.

Oslo 5,

Henning Jonassen

P. S.

FOLK OG LAND har gjort et stort verk ved oppklaringsarbeidet med hensyn til begivenhetene før, under og etter 9. april 1940 og om de juridiske aspekter angående rettsoppjøret, men jeg tror mange savner innslag om mer tidsaktuelle politiske spørsmål og syn på dagens problemer både utenriks og innenriks.

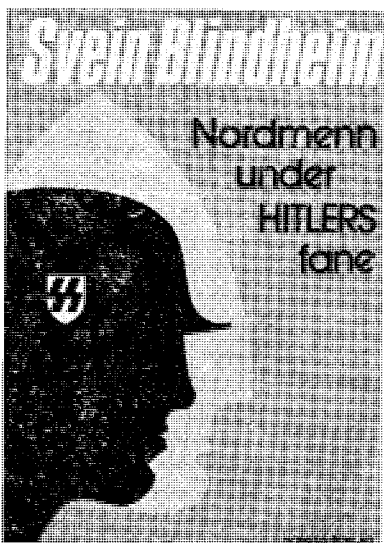
D. S.

Svein Blindheim: «NORDMENN UNDER HITLERS FANE»

7000 nordmenn kjempet på Østfronten under annen verdenskrig. Hva fikk dem til å melde seg til kampen mot bolsjevismen, hvorledes opplevet de 7000 ungdommene de hårde og blodige kampene på sovjetisk jord? Og hva skjedde med frontkjemperne etterpå?

Major Svein Blindheim, med bakgrunn i «Kompani Linge», forsøker å gi svar på alle disse spørsmålene i sin bok «Nordmenn under Hitlers fane». Den står som et vesentlig bidrag til historien om frontkjemperne.

kr. 70,-

Boktjenesten

Postboks 924 Sentrum, Oslo 1. Telefonbestilling: (02) 19 06 71.

NS-MEDLEMMENES SYN:

.... eks. Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 65,-
.... » — — NS og fagorganisasjonen	» 80,-
.... » — — Fra kirke- og kulturkampen	» 85,-
.... » Einar Syvertsen: Også dette bør være sagt	» 75,-
.... » Alle 4 bind: Supplement til okkupasjonshistorien ..	» 240,-
.... » Justus Vericultur: Den norske kapitulasjon	» 20,-
.... » A. I. Bru: Professor på ville veier	» 50,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 40,-
.... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	» 50,-
.... » Walter Fyrst: Min sti. NS blir til, o.m.a.	» 95,-
.... » Harald Franklin Knudsen: I Was Quislings Secretary	» 55,-
.... » Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942	» 15,-
.... » Sigurd Mytting: Politisk dømt	» 35,-
.... » Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	» 20,-
.... » D. N.: Vidkun Quisling's siste dager	» 5,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 25,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Institutet för Offentlig och International Rätt:	
Den norska rättsuppjørelsen	kr. 50,-
.... » Referat og utdrag på norsk av ovennevnte	» 5,-
.... » Lyder L. Unstad: Quisling. The Norwegian Enigma ..	» 40,-
.... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	» 5,-
.... » — — § 104. Mer lys over rettsoppjøret	» 10,-
.... » Universitetsforlaget: Fra idé til dom	» 55,-
.... » Berner Hansen: Mannen bak søylen (Om prof Wilh. Rasmussen)	» 80,-
.... » Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia	» 30,-
.... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre landsmenn?	» 5,-

SPECIALTILBUD:

.... eks. Thorkild Hansen: **Proessen mot Hamsun** kr. 150,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks. Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	kr. 70,-
.... » Svein Halse: I forreste linje (Den norske Legion) ..	» 70,-
.... » Ben Esper: Tsjerkassy (Norsk ambulanseskjører på østfronten 1943-44)	» 90,-
.... » Svein Blindheim: Nordmenn under Hitlers fane ..	» 70,-
.... » General A. Marini: Fra Kaukasus til Leningrad . Dansk offisers innsats i SS-div. Viking, 3 bd. stort format ..	» 225,-

«GAMMEL NYHET»:

.... eks. Admiral Herman Boehm: Norge mellom Eng'and og Tysk'and	kr. 60,-
.... » Ralph Hewins: Quisling — profet uten ære	» 50,-
.... » Forfatteren Karl Holter: Frontkjemperne	» 60,-

DANSK LITTERATUR:

.... eks. Erik Haaest: Udyr — eller hva? (Dødsdømte)	» 20,-
.... » Gary Allen: Ingen tør kalle det sammensvergelse (Hvem trekker i trådene?)	» 50,-

Portofri forsendelse ved forskuddsbetaling til: **Postgiro** 5 15 46 38.

Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i **kontanter** eller **frimerker**. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. .... som betales slik: .....

Navn: .....

Adresse: .....

Postnr.: ..... Sted: .....

Averter i FOLK OG LAND

Noen tanker omkring Beirut-massakren

Av MARNA PEDERSEN

Hvert år feirer jødene sin Purimfest til minne om en massakre i Susa ca. 500 f.Kr. Ifølge Esters bok var årsaken den at den slemme Haman ble fornærmet på jøden Mordekai, og derfor planla en jøde-massakre. Jødene kom ham i forkjøpet og slaktet ned 75 000 mennesker rundt om i riket. «Med sverd i hånd gikk jødene til strid mot sine fiender. De drepte og herjet og gjorde som de ville», leser vi i Esters bok. De drepte både stort og smått, som skikken er ved slike anledninger. Og hvert år feires minnet om denne oppbyggelige begivenheten.

I 1982 opprøres folk over massakren i Beirut. En massakre som tross alt er bare blåbær i menneskehetens lange krigshistorie. Så hvorfor plutselig bli så opprørt over akkurat dette?

Er svaret det at Vestens mennesker begynner å føle seg medskyldige? For hvem gav palestinerne i jødene hender? Og med hvilken rett?

Man drev de rettmessige innbyggerne ut og overløt landet til jødiske invandrere med den begrunnelse at deres forfedre hadde bodd der for 2000 år siden. En høyst merkelig begrunnelse, som neppe hadde blitt tatt for god fisk overfor noe annet folk i verden. Etter samme oppskrift burde indianerne nå kunne hive alle andre amerikanere på sjøen med atskillig større rett.

Jødene vil ha både i pose og sekk. Israel vil de ikke dele med de innfødte engang, men andre folk skal dele sine fedreland med dem. For de vil jo ikke i virkeligheten bosette seg i det hellige landet. De sosialt

vellykkede har det nemlig som plommen i egget der de er. «Neste år i Jerusalem» er bare tomme fraser for de aller fleste. Jødene økonomiske og politiske makt i verden er helt avhengig av at de er en sammensveiset gruppe med internasjonal utbredelse som kan utnytte sine posisjoner innenfor de andre nasjonene. Der forlanger de særbehandling. Det er mer straffbart å diskriminere jøder enn noe annet folk i verden, og jødene fiender er det i praksis ikke straffbart å diskriminere i det hele tatt.

Grunnlaget for alt dette er Holocaust. Påstanden om de tyske gasskamrene og de seks millioner drepte jødene har gitt Vestens folk en grusom skyldfølelse. Propagandaen har i hele etterkrigstiden hamret inn at jødene er jordens snilleste og fredeligste og uskyldigste folkeferd. De er alltid blitt forfulgt utelukkende for sin fromhets skyld. Og alle har skyld, i hvert fall indirekte. Har man ikke visst, burde man ha gjort det. At jødene selv ikke visste, før det var for sent, forandrer ikke at alle andre burde ha gjort det. Som følge av denne skyldfølelsen har Vestens folk strukket seg uhyre langt når det gjelder å oppfylle jødene ønsker på alle fronter.

Nå er det en eldgammel vrangforestilling dette at man kan kjøpe seg fri fra den ene forbrytelsen ved å begå den neste. Å ofre syndebukker hører med til de aller eldste religiøse avsporinger. Derfor var det lett å ofre palestinerne. De var dessuten så langt unna. Men så plutselig ble

(Forts. side 7)

Johan Bojer . . .

(Forts. fra side 1)

legge disiplinen. Avrustningen skulle fullbyrdes til grunnen, ikke bare materielt, men også moralsk. En general fortalte for et år siden at når han en sjelden gang viste seg på gaten i uniform, så var det mange som fulgte etter og pep.

Og etter en så grundig ødeleggelse av forsvaret går det samme styre til krig. Gis det noe eventyr som kan hamle opp mot dette?

48 dagers rekruttskole, mens våre naboland hadde det flerdobbelte. I løpet av de siste 20 år ingen regimentsamling, ingen virkelig manøvre. Ingen oberst hadde noensinne sett sitt eget regiment. Ingen av generalene hadde kommandert tropper. Under Mowinckel ble befalet redusert sterk. Mannskapene satt til å hugge ved. Ingen ved kanonene. Ikke noe luftvern, og selvsagt ikke et fly. Kommandanten sendte det ene nødrop etter det annet, men fikk aldri svar. Herr Monsen, helten av det brukne gevær, satt jo stadig som forsvarsminister.

Så en dag får obersten ordre om å sende et landvernskompani av infanterister der ut. Han gjør kommanderende general oppmerksom på at dette kompaniet vil være aldeles uskikket til noe som helst alvorlig om det ikke blir sendt instruktører både for befalet og de menige. De menige er gråhårete menn som har gått en 48 dagers rekruttskole den gang Adam var smått. Og offiserene har heller ikke vært i trøya på aldri så mange år. De er aldeles ukjent med det som vil kreves i krig. Ingen av dem har sett en mitraljose, ingen har kjennskap til moderne taktikk.

Kommanderende general svarer ikke.

Obersten inspiserer kompaniet og finner det vel snarere verre

enn han hadde trodd. Han skriver og skriver til kommanderende general, men svaret uteblir. Inntil han får beskjed om at kompaniet skal — sendes hjem. Det behøves ingen soldater på Agdenes. Det er jo bare verdenskrig.

Jeg kjenner av erfaring til et slikt kompani fra både 1905 og 1914. Mannskapene husker ingenting mer og befalet har aldri sett tropper, de menige kaldflirer, og offiserene er i villrede med alt og ingen kan forklare hvorfor man egentlig er her.

Jo, det ville blitt støtte for festningen.

De styrende mente vel at Agdenes, det vil si Trøndelagen, skulle man ikke forsvare.

Hvis de da i det hele mente noe som helst.

Så kommer i panikkdagene en virkelig mobilisering av oberstens regiment på Steinkjer — men da er Agdenes tatt på et sekund eller to — og Trondheim like så.

Obersten skriver: Regimentet hadde en slags ammunisjon for en bataljon. (Men regimentet har jo tre linjebataljoner og en landverns.)

Og hva mangler man ikke av befal. Men nå ble det beordret alminnelig mobilisering av denne hær, som hverken var øvd eller hadde offiserer eller det mest nødvendige utstyr. Nå skulle vår ungdom ut og slåss med verdens mest øvde, best utstyrte og best førte hærsmakt.

Mon Tranmæl ikke gned seg i hendene og var tilfreds?

Sjefen for kavalleriregimentet nordenfjells melder til sine overordnede at hans avdeling mang-

ler alt som kan gjøre dem skikket til å gå i felt. Hjelper ikke. De skal allikevel avsted. Nå skal karene ut og redde Norge. Og *de som er skyld i at guttene våre må gå vergeløse mot en overlegen fiende, de berger seg selv i sikkerhet først til Nordland og siden til London.* Og for sikkerhets skyld tar de vår gullbeholdning med. Og fra det fjerne forlanger de at vi var så god skal være tapre og redde Norge.

Er det ikke eventyr?

Men vi skal ikke tale om det. Hyss. Siden en gang. Men ikke nå. For de fremmede kunne se vi vasket vårt linn, og det er ikke bra. Som om ikke de fremmede i mange år har hatt god greie på hvorledes det stod til med vårt linn.

Spørsmålet er: Når vi ikke anklager de skyldige — ser det da ikke ut som at vi gjør oss til deres helere? Og heler er medforbryter, er det ikke så?

«På vår side», sier obersten, «fantas ikke skyts, ikke luftvernkanoner eller fly».

Men fienden var vel forsynt med alt.

Boken må leses. Den må bli folkelesning. Vi må lære å se at ulykken skyldes bare oss selv. Hvis man ikke eier indignasjon over *forbryterne* da er jo også ens begeistring for det positive oppbygningsarbeidet temmelig verdiløst. I Frankrike setter man de skyldige for krigsrett. Vi har inntil videre utnevnt en av de verste hos oss til skoleinspektør på Hamar. Kommer de andre hjem så skal du se vi reiser dem æresporter på Karl Johan.»

Johan Bojer

Norsk Arbeidstjeneste

BØKER, BROSJYRER, FOTO's, BREV, LEIRAVISER, AT-BLADET, PLAKATER, o.l. ønskes utlånt i forbindelse med en ny bok om Norsk Arbeidstjeneste. Forsvarlig behandling garanteres.

Skriv til bill. mrk. «A T»

MANEDENS «PERNILLE»:

I en artikkel i «Morgenbladet» den 18/9 med overskrift «Krigen i Norge selger som aldri før» skriver signatøren C.C. om den fortsatt enorme interesse i Norge for litteratur som behandler krigstiden. Den er velskrevet som nesten alt som kommer fra C.C.'s skrivemaskin, og jeg håper at den ikke går istå når han ikke lenger er redaktør av «Morgenbladet».

Men jeg vil gjerne sette fingeren på et par ting i artikkelen, og da først på noe som jeg synes er en skjennende skjønnsfeil. Han skriver: «... et folk hvor flertallet var lykkelig over at alt (krigen) var endt godt.»

Dette betinger et mindretall som altså ikke var lykkelig over at alt var endt godt, og dette mindretal-

let må og kan da ikke være andre enn NS-folk.

Jeg har da i all den tid jeg har vært bevisst menneske, og i denne tid har jeg hatt kontakt med et uhyre stort antall NS-folk, hatt følelsen av at også disse var lykkelig over at krigen var endt godt, nemlig at den var over og at den hadde bragt oss vår stilling som selvstendig stat tilbake.

Igjen griper jeg naturligvis til far, han er jo den nærmeste, og spør han hva han følte den 7. mai 1945.

Han svarer: Først og fremst en følelse av en uhyre befrielse og en stor glede over at nå kunne det ikke skje noe mer vondt på norsk jord, den jeg gikk på og som ikke lenger var okkupert, og at de tyske soldater jeg så var som gjester å

betrakte. Naboer over gangen ringte ut på kvelden på døren, rakte ut hånden og sa: Så er det ikke mer å være uenige om, tror jeg. Det tror ikke jeg heller, svarte jeg, og så tok vi hverandre i hånden så det gjorde vondt. Men dagen etter fikk vi jo ikke lov til å være glade, men det var jo en annen sak.

Jeg mener at C.C. i alle fall burde vite at slik var det. At bitterhet og ugladhet kom senere, er igjen en annen sak, når motiver ble tillagt dem som altså skulle være taperne.

Lenger nede i artikkelen skriver C.C. noe som jeg gjerne vil få understreke. Han skriver: «Men flertallet av det norske folk var på en måte, lite berørt av krigen. Det er kanskje dem og deres etterkom-

mere som er mest opptatt av krigslitteraturen».

Ja, jeg tror også at flertallet av det norske folk var lite berørt av krigen, kanskje opptatt av den også. Men det som da er så forunderlig er at det i flertallet av nekrologer over mennesker som har hatt ledende stillinger i samfunnet henvises til disses innsats på hjemmefront. Her kan en jo få den oppfatning at bortimot hele den norske befolkning var engasjert. Fra spøk til alvor, det er naturligvis spørsmålet om nasjonal holdning det er tale om og at det var bra og flinke mennesker på begge sider av det nasjonale skille i oppfatning av hva som måtte gjøres for Norges skyld, og mennesker som samtidig hadde mot.

«Vi tror en genuin nysgjerrighet

er tilstede, et ønske om å få rede på hva som egentlig skjedde i årene 1940—45» skriver C.C. videre.

Jeg har selv skrevet om det tidligere at alt for meget dør med NS-folk som går bort. Å få vite hva som egentlig skjedde er også avhengig av at *NS må stå fram*. De viste en gang et uhyre mot, både de som var ute og de som var hjemme, og jeg er overbevist om at de fortsatt har samme mot. Og jeg tror det vil bli satt pris på at dere igjen står fram. Et hvert bilde må ha perspektiv for å gi dybde. Jeg appellerer til dere som opplevde det. Og hvis det er manglende omgang med skrivemaskin det står på, så gjør et håndskrevet manuskript eller lydband tjenesten.

Pernille

Streif

Var Polen bare et påskudd. . .

(Forts. fra side 1)

råde. Da er vi kommet til Versailles-traktaten som dannet avslutningen på den første verdenskrig.

En av det nåværende Vest-Tysklands presidenter, Theodor Heuss, uttalte en gang at Versailles-traktaten var den kraftkilde som nasjonalsosialismen fikk sin næring fra. Det er nasjonalsosialismens Hitler som idag står i historiebøkene som den skyldige for krigen, og det kan derfor være grunn til å merke seg disse ordene og se litt nærmere på denne traktat:

Tyskland (og Østerrike) måtte avstå store landområder, særlig i øst, hvor det ble opprettet nye stater. Som tidligere nevnt ble Tyskland delt i to adskilte deler. Danzig- og Saarområdet ble lagt under internasjonal administrasjon, viktige industriområder ble besatt av fremmede tropper, transporten på de viktigste elver kom under internasjonal styrelse osv. Kort fortalt var ikke tyskerne herrer i eget område.

De økonomiske forpliktelser som Tyskland ble påtvunget var også slik at de gjentatte ganger måtte forandres. Locarno-traktaten, Dawes-planen og Young-planen skal her bare kort nevnes som noen av forsøkene på reguleringer. Det hører med til historien at to av «fedrene» til disse planene, som var ansett for å være så geniale, ble hedret med Nobels fredspris. Ingen av disse avtalene hadde imidlertid noen som helst større virkning for freden enn den senere avtale mellom Nord-Vietnam og USA, som ga både Kissinger og den Nordvietnamesiske forhandler fredsprisen, eller den avtale som ga fredsprisen til statsminister Be-

gin! Den amerikanske president, Wilson, hadde villet ha det anderledes. Han fremsatte forslag som bl.a. gikk ut på folkenes selvbestemmelsesrett, d.v.s. at i omtvistede områder skulle folkeavstemninger avgjøre under hvilket land området skulle legges. Men det ble det ikke tatt noe hensyn til. Det kan vel tenkes at dette ikke hadde vært formålet med krigen, men at stormaktene hadde andre mål i sikte. At ikke Wilson satte noe inn på å få gjennomført sine forslag, kan kanskje også tas som tegn på at det ikke var så alvorlig ment, men bare var en nødvendig gest for å vise USA's storsinn.

De som har hatt anledning til å følge med, vet at etter at Polen var nedkjempet i 1939 og delt mellom Tyskland og Sovjetunionen, fremsatte Tyskland fredstilbud til England og Frankrike, men disse avslo tilbudet og fortsatte krigen. Nå etterpå vet vi alle at både England og Frankrike har mistet alle sine betydningsfulle kolonier og bare har enkelte støttepunkter tilbake, likeledes at Polen, som de offisielt erklærte krigen for, befinner seg sikkert i Sovjetunionens faste grep. Det synes derfor

sannsynlig at om de hadde visst at det skulle ha gått slik, hadde de neppe avslått tilbudet. Den engelske historiker, Liddell Hart er inne på dette i sin bok «Den annen verdenskrig», utgitt på Cappelens Forlag. På side 11 skriver han:

«De vestallierte gikk inn i krigen med et tosidig mål for øyet. Den umiddelbare hensikt var å holde løftet om Polens uavhengighet, den endelige hensikt var å fjerne en potensiell trusel mot de vestallierte selv og dermed trygge deres egen sikkerhet. Det skulle vise seg at de ikke oppnådde noen av delene. De var ikke bare ute av stand til å hindre at Polen ble overmannet og deretter delt mellom Sovjetunionen og Tyskland, etter 6 års krig ble de også tvunget til å samtykke i Sovjetunionens dominerende av Polen og dermed til å bryte sitt løfte til de polakker som hadde kjempet på deres side. Ikke nok med det. Alle de anstrengelser som ble utfoldet for å knekke Hitler-Tyskland, resulterte i at vestmaktene ble stilt overfor en ny og større trusel.»

Her ser vi altså, at selv om vestmaktene erklærte krigen for å opprettholde Polens selvstendighet, var ikke dette hovedsaken. Det primære mål var deres egen sikkerhet. På dette tidspunkt hadde begge landene store besiddelser i andre verdensdeler, England endog en fjerdedel av hele jordens landområder. Det var sikkert ikke bare moderlandenes sikkerhet det gjaldt, og Tyskland kunne da ikke på noen måte være den trusel mot koloniene. Hvorfor var det da så nødvendig å gå til krig mot Tyskland?

Dr. jur. Arnold Ræstad kaller krigen i Europa i de senere århundrer for likevektskriger i en bok, «Krigs og fredsproblemer». Boken kom ut i 1915. På side 10 skriver han bl.a.:

«Den ene gruppen er ført sammen for leiligheten mot en felles fiende. Mange sidetretter kommer naturligvis inn. Men gruppen er allikevel aldri i tvil om, hvor hovedfienden er.

. . . Sverige eller Frankrike hadde ledelsen under trettiårskrigen, England har vært sjelen i alle de følgende likevektskoalisjoner.»

Både Liddell Harts bok og Ræstads bok tyder altså på at det var en likevektskrig, men av det følgende skal vi få se at det også er andre muligheter:

Amerikaneren Gary Allen hevder i en bok, «None dare call it conspiracy», (Ingen våger å kalle det sammensvergelse) at sterke internasjonale økonomiske krefter finansierte ikke bare den russiske revolusjon, men også Hitler — og at de samme krefter finansierer stormaktens kriger og har nasjonene fullstendig i sin makt. Dette er noe å tenke på i dagens situasjon hvor landene står i gjeld til langt oppover ørene, og rentene stadig blir

høyere og høyere.

Noe av det som Gary Allen skriver om fikk vi også en liten påminnelse om i midten av mai i år, da en forsamling av verdens mektigste menn var samlet noen dager på Park Hotell i Sandefjord under en kjempemessig politibevokning og hvor området var avsperrert. Det var den såkalte Bilderbergergruppen som hadde et av sine møter, hvortil landenes ledende politikere og økonomiske størrelser var innbudt. Noen ledende norske politikere var også tilstede. På grunn av hemmeligholdelsen av forhandlingene (eller skal vi kalle det instruksjoner til politikere) er det en viss grunn til å feste lit til Allens påstand. Hvorfor skulle det ellers være så hemmelig og under slikt voldsomt politioppbud?

Av det foregående ser vi at det kan være en mulighet for at krigen har andre årsaker og fører for andre formål enn vi til dagligdags får høre om. Er det riktig det som Allen hevder, blir mangt og meget av det som har hendt lettere å forstå, f.eks. hvorfor Roosevelt på Jaltakonferansen gikk helt inn for Stalins synspunkter og satte Churchill helt utenfor, og hvorfor USA i krigens siste fase mot Japan gikk inn for å få russerne med i den krigen, likeledes hvorfor amerikanerne trakk seg tilbake fra betydelige områder i Tyskland, som de hadde erobret og overlatt dem til russerne. I dagens situasjon forlanger USA av sine NATO-partnere at de skal blokke leveransene til gassledningene fra Sibir, mens USA selv leverer store mengder korn og andre varer til Sovjetunionen. Det er meget som taler for at kløften mellom USA og Sovjetunionen ikke er av den karakter som det gis uttrykk for. Det er motsetningen, den reelle eller den tilsynelatende, som er grunnlaget for nødvendigheten av rustningene og som gjør dem akseptable. Kan det da tenkes at de krefter som Allen hevder står bak det hele, og profiterer på det, også har interesse av å skape mistro og å gjøre motsetningene så store som mulig?

De spørsmål som her er trukket frem er ikke uten betydning for oss. Norge er idag tilsluttet en militærallianse, og det er avgjørende hvilke ambisjoner og hensikter våre allierte i virkeligheten har. Etter den annen verdenskrig har to av dem, USA og England, begge ført krige, USA endog to langvarige i Korea og Viet-Nam. Englands kriger har vært kortvarigere, men de har vært en realitet. Krigen sammen med Frankrike mot Egypt og Suezkanalen og Falklandskrigen.

Etter disse innledende bemerkninger skal vi se hva dokumentene fra de engelske arkiver kan fortelle oss. De fleste vet at Frankrike på forhånd hadde en avtale med Polen om samarbeide i tilfelle krig, men til manges overraskelse kom det våren 1939 plutselig en melding fra England om at England hadde gitt en garanti overfor Polen om hjelp i

tilfelle angrep på Polen. Det første vi da skal ta for oss er hva denne avtalen gjaldt. Det står noe om det på side 104 i CAB 65/1, side 104:

«På et spørsmål svarte utenriksminister Halifax at den Anglo-Polske overenskomst ikke ble berørt av den sovjetrussiske aggresjon, da overenskomsten bare krevde aksjon fra den engelske regjering, hvis Polen ble utsatt for aggresjon fra en europeisk makt, og det var en felles forståelse mellom de to regjeringer om at den makt det dreier seg om var Tyskland. Også Frankrike delte dette synspunkt, og krigskabinetet noterte seg det. Det ble besluttet å protestere overfor Sovjetsamveldet.» Dokumentet er datert 17. sept. 1939.

Som man kan se, er dette en bekreftelse på Ræstads påstand om at gruppen aldri er i tvil om hvor hovedfienden er!

Det neste dokument vi skal se på er av eldre dato. Cab. 66/1 side 6 er en rapport trykt for komiteen for Imperiets forsvar og er datert 18. juli 1939. Det behandler forholdet til Italia som nøytral eller krigførende og hjelp til Polen. Det fremholdes at et evt. angrep på Italia til sjøs eller på land ikke vil kunne lette presset på Polen. På side 8 står det videre at hvis Tyskland i en kommende krig ikke angriper i vest, men i øst, er det lite vi kan gjøre i begynnelsen for å lette presset på Polen. Polens skjebne vil være avhengig av krigens endelige utfall.

På Cab. 66/1, side 12 er et dokument trykt for den britiske regjering og viser at det var generalstabsforhandlinger mellom Polen og England i mai 1939. På side 13 er et memorandum fra deputasjonen i forhandlingene, og der heter det at de britiske forhandlere var av den oppfatning at polakkene undervurderte tyskernes styrke og overvurderte sin egen. Av dokumentene går det fram at engelskmennene var meget godt underrettet om både tyskernes og polakkenes styrke og ikke hadde noe håp om at polakkene kunne klare seg overfor tyskerne. Det nevnes også at polakkenes holdning overfor russerne var blitt noe mindre uforsonlig, og engelskmennene ville gjøre polakkene oppmerksomme på at den eneste muligheten for Polen under en krig med Tyskland, når det gjaldt forsyninger, ville være å få fra Sovjetsamveldet! Dette var altså sommeren 1939 og før overenskomsten mellom Tyskland og Sovjetsamveldet i august. Når det gjelder det engelske syn på Polens mulighet til å kunne stå imot Tyskland, henvises til et senere dokument. I Cab. 65/1, side 59, datert 9. september 1939 står det bl.a. at Chamberlain uttalte følgende: «Det hadde alltid blitt forutset at Polen ville bli overmannet før vi kunne intervenere».

På samme side står det også at krigskabinetet vedtok at det skulle sendes ut en erklæring til pressen i høytidelige former,

hvor det het at Hans Majestetets regjering ville mobilisere alle landets ressurser for en suksessfull fortsettelse av krigen, og at dette måtte bli gjort i den antagelse at krigen ville vare i minst 3 år.

Det foregående viser at engelskmennene var meget godt underrettet om styrkeforholdet mellom Tyskland og Polen, og at de var på det rene med at Polen var uten sjans til å kunne stå imot et tysk angrep, og at de selv ikke kunne yde polakkene noen bistand. Det må derfor i det minste kunne sies at det var lite pent av engelskmennene å gi Polen noen garanti og på dette vis oppmuntre polakkene til å ta krigen. Ville det ikke ha vært langt mer i Polens interesse å anbefale polakkene til å komme til en forståelse med Tyskland i Danzig-spørsmålet?

En annen sak er at Polen, som ligger mellom to sterkere stormakter, vel burde forsøke å komme på så god fot med sine naboer som mulig. Polens historie burde tilsi det. I dagens Europa viser det seg at det er enkelte land som forstår dette.

Den tyske diplomat, Peter Kleist, har utgitt en bok, «Die Europäische Tragédie», hvor han forteller at den amerikanske sendemann i Frankrike under forhandlingene mellom Polen og Tyskland kom fra USA med kufferter fulle av dokumenter med oppfordring fra president Roosevelt om å påvirke polakkene til ikke å godta de tyske krav i Danzig-spørsmålet. Medfører dette riktighet, kan det ikke bety annet enn at Roosevelt ville ha krigen. Englands og Frankrikes forberedelser lenge før krigsutbruddet kan tyde på noe lignende. Det var generalstabsforhandlinger mellom England og Frankrike allerede fra slutten av mars 1939, 5 måneder før krigsutbruddet, og av beretningen derfra kan man få inntrykk av at krigen skulle komme. Ingenting er nevnt om hva som kunne være mulig å gjøre for å unngå den, eller hva som burde gjøres hvis den ikke kom. Var det helt umulig å løse Danzig-spørsmålet og Tysklands forbindelse med Øst-preussen? Den løsning som kom ved at krigen ble valgt har iallfall ikke vært tilfredsstillende hverken for Polen, Tyskland eller Europa. Tyskland hadde ekspandert på Tsjekkosloviakias bekostning, og det er selvfølgelig ikke noe urimelig i at man mente at det var nødvendig å stoppe videre ekspansjon. Men var de tyske krav overfor Polen egentlig så urimelige at de rettferdiggjør en verdenskrig? De nevnte generalstabsforhandlingene er så interessante at det vesentligste av rapporten fra delegasjonen etter avslutningen skal gjengis her. Det synes som om krigen mot Tyskland ikke er det vesentligste, og krigen i andre verdensdeler har fått en særdeles bred plass. De omfattende besiddelser som begge landene hadde var vel grunnnet på ambisjoner, og noe i rapporten taler for at tanken kan

ha vært, ikke bare å få beholde disse koloniene, men også å utvide dem. Men når resultatet til slutt ble så dårlig, var det fordi de ble ført bak lyset av Roosevelt. Det var andre som skulle overta hegemoniet.

Det er nevnt i rapporten at det er vanskelig i få ord å få gitt en fyldestgjørende oversikt over forhandlingene, men de kan summeres som følgende:

Første fase i London 29/3—4/4 og 24/4—3/5 1939

- I. En bred strategisk plan for krigføringen i Europa ble trukket opp, innbefattet situasjonen som er oppstått ved vår garanti til Polen, Romania, Tyrkiet og Grekenland og effekten av mulig japansk intervensjon.
- II. En bred plan for flåteoperasjoner ble trukket opp, og linjene som operasjoner i Middelhavet, Nord-Afrika, Midtøsten, Rødehavet, Vest- og Øst-Afrika og det fjerne Østen skulle føres etter.
- III. En studie ble også gjort over mulige tyske offensiver mot Frankrike, Belgia, Holland og Sveits, og det var enighet om situasjonen som kunne oppstå.

Annen fase 4/5—6/5 1939

Den besto av en serie konferanser mellom britiske og franske kommandanter, og de behandlet forholdene på de respektive steder og kan sammenfattes slik:

a) *I Nord-Afrika*

Franske intensjoner om operasjoner i Nord-Afrika og rollen til våre tropper i Egypt har vært drøftet og ko-ordinert.

b) *I Midtøsten*

På en konferanse i Jerusalem ble det enighet om engelsk/fransk ko-operasjon i Syria og Palestina.

c)

I Aden ble det enighet om engelsk/fransk aksjon i Rødehavet og Øst-Afrika. Planer for aksjon mot det italienske imperium i Øst-Afrika er igang.

d)

I Singapore ble planer for aksjoner i Det fjerne Østen drøftet, og planene om co-ordinering skrider frem. Hovedpunktet som står igjen i dette området er spørsmålet om aksjoner fra den allierte garnison i Nord-Kina og behandles gjennom de diplomatiske kanaler med den franske og USA's regjering.

e) *Vest-Afrika*

Kontakter er blitt etablert i Vest-Afrika og er under videre utvikling.

f)

Konferanser mellom britiske kommandanter i Sudan og franske i Niger-Tsad skal finne sted.

Tredje fase var forhandlinger 28—31/8 1939 og har ingen interesse her.

Ovenstående rapport står på *Cab. 66/1* side 89—90.

Av spesiell interesse er at heller ikke USA er helt utenfor drøftelsene. Oslo 3, B.

Beirut-massakren

(Forts. fra side 5)

man var syndebukkens skrik på slaktebenken, og med et sjokk gikk det opp for folk at jødene visstnok ikke bare var verdens snilleste likevel.

Nå er det farlig å sitte på piddestall. Man kan lett ramle ned. Jødene skjebne gjennom tidene er tragisk, både for dem selv og deres vertsfolk. Montro om ikke grunnårsaken er av religiøs natur. «Når lyset i deg er mørke, hvor stort blir da mørke» sa den jøden som skulle bli til anstøt for så mange.

Den jødiske tro er meget gammel. Den ble til i en tid med kamp for eksistensen. Derfor ble deres Gud meget krigersk. Han ble Herren hær-skarenes Gud, som bød sitt utvalgte folk å lyse alle sine naboer i bann til siste mann. Slik erobret de det hellige land. Til slutt ble de så utvalgte at de ikke kunne omgås andre mennesker på normal vis uten å bli urene. Et folk som isolerte seg. Selv etter tusener av år i utlendigheten bevarte de sin egenart og nektet hårdnakket å blande seg med andre. De ble et mystisk folk, fryktet, og derfor også hatet. «Du skal frykte og elske Herren din Gud». Det nye Testamente sier det riktigere: at kjærligheten driver frykten ut.

Nå ville sikkert jødene i de kristne land blitt drevet ut av sin isolasjon hvis de kristne selv hadde vært litt mere kristne. Hvis de ikke hadde forblitt i Det gamle testamente de også, med sin frykt og sin tvang og mer dyrkende Kvite-Krist enn evangelienes Kristus. Heller ikke de kristnes historie skulle bli noe å rose seg av. Ja, lyset ble i sannhet til mørke.

For sannheten kan ikke være en gang for alle. Gud er nok den samme, men mennesket er det ikke. Det er under utvikling både individuelt og kollektivt. Derfor kan vi bare fatte sannheten stykkevis og delt. Den er noe vi er underveis til. Noe vi må jage etter. Ikke noe vi kan slå oss til ro med. Ikke noe som kan erstattes med gamle tradisjoner eller døde bokstaver. Og den enkeltes møte med en levende Gud kan ikke erstattes av mellommenn om aldri så skriftlærde.

Hvis dette erkjennes vil det også være lettere å forstå at *innenfor enhver gruppe, religiøs, nasjonal eller politisk, vil det finnes individer som er mentalt avsporede eller underutviklede, sadister og psykopater*. De er i mindretall, men sikkert langt flere enn vi tenker oss, da de har lært å skjule seg. Allerede som barn må de jo merke hvordan deres tilbøyeligheter virker på de mer normale. Men i ufredstider kan de få sjansen til å utfolde seg, og til og med høste applaus fra de ellers mer normale som er kommet i affekt ved det de må gjennomgå, eller hisset opp av propagandaens beskrivelser av fienden. Propagandaen vet jo alltid å gjøre ham lik den skinnbarlige Satan selv. Hvilket for-

øvrig når det gjelder moderne krigføring, peppe vil være særlig langt fra sannheten. Sivile på begge sider vil i hvert fall få store problemer med hensyn til hva som bare er krig og hva som er forbrytelser. Under alle omstendigheter vil nok både Purimfesten i Susa, massakren i Beirut og Hitlers og Stalins meritter bli rene søndagsskolen i sammenligning med en ny verdenskrig. Og alle hittidige krigsforbrytere burde ansees som speidergutter i forhold til alle de høyt ansette vitenskapsmenn som nå er travelt opptatt med å oppfinne død og djvelskap for å kverke hele menneskeheten.

Kanskje det kunne være på tide å tenke litt på fremtiden? Den dreier seg ikke lenger om hverken politikk eller kriminalitet, men om den rene sinnssyke. Hvis vi vil overleve må vi snarest mulig få satt en stopper for videre produksjon av de giftigste fruktene fra kunnskapens tre. Ellers vil all menneskelig historie både begynne og ende der.

Marna Pedersen
3074 Skoger

Hamsun måtte . . .

(Forts. fra side 2)

10 000. En må da ha lov å vente at manuskriptet er reddet for landet.

Manuskriptet er på 130 tetskrevne sider og stemplet «Landvik Kommune, Forsorgsvesenet». Red.

Albert Speer . . .

(Forts. fra side 1)

Den angrende synder vakte sympati i retten, selv aktoratet gikk inn for mildest mulig behandling av mannen som bare måneder tidligere hadde stått i spissen for fiendens rustningsindustri og som mange mente hadde bidratt til å forlenge krigen med minst ett år.

Senere har Speer bygget videre på dette synet, i alt han har skrevet fremstår rustningsministeren som mannen som intet visste, men som burde ha visst.

Dobbeltutgave

Albert Speers bøker er i stor utstrekning basert på Rustningsministeriets dagbok, som gjennom hele krigen ble ført av ministerens nærmeste medarbeider. Allerede før dommen falt i Nürnberg — og mens Speer ennå fryktet dødsstraff — ble forberedelsene til skrivningen av rustningsministerens erindringer gjort. Medarbeideren fra Rustningsministeriet skulle føre dem i pennen på bakgrunn av dagboken og Speers notater i fengsel. Senere — mens Speer satt i Spandau — begynte han det nitide arbeidet med sine bøker; fra tid til annen ble den celebre fangen smuglet ut for å diktere sine erindringer.

Dr. Schmidt viser at Speer ikke fulgte den ekte utgaven av

Rustningsministeriets dagbok mens han skrev sine bøker. Omhyggelig ble alle avsnitt som kunne kompromittere den tidligere rustningsministeren luket ut, og en ny og langt mer fordelaktig dagbok fremstod; en dagbok som kunne underbygge myten om teknokraten som intet visste, men som burde ha visst. Senere ble den ekte utgaven båndlagt. Først etter Speers død i august ifjor fikk dr. Schmidt adgang til den. Ved sammenligning av Speers redigerte utgave og den ekte dagboken har dr. Schmidt påvist at Albert Speer spilte en meget vesentlig politisk rolle i Det tredje rike. Rustningsministeren var langt fra politisk ubesvisst, men øvet på mange områder avgjørende innflytelse på Hitlers politikk. Og Speer kjente til det han etter 1945, hevdet han burde ha visst, men ikke visste. Dokumenter gjengitt i faksimile i «Albert Speer — Das Ende eines Mythos», avslører et nært samarbeide mellom konsentrasjonsleirene og Speers rustningsministerium.

Revurdering

Dr. Mathias Schmidts bok vil utvilsomt fremtvinge en revurdering av Albert Speers person. Mange historikere har gått sterkt imot bokens polemiske form, men få har stilt spørsmålsteget ved dr. Schmidts konklusjoner og dokumentasjon av Speers oppbyggelse av en myte. Boken fortjener oppmerksomhet, også her i landet.

Dr. Mathias Schmidt:

«Albert Speer — Das Ende eines Mythos — Die Entlarvung von Speer und seinen Fälschungen.»

Vera Grønland . . .

(Forts. fra side 2)

klem, jubel og sang. Vi som var med har aldri opplevet noe liknende, noe vi alltid vil minnes.

Ved hotell Kosmos skilte vi lag. Alle som bodde i Moskva gikk hver til sitt. Fredstogets passasjerer var kommet til sitt besemmelssed og her skulle de bo i 4 dager. De dagene fredsmarsjen var i Moskva var jeg stadig på hotell Kosmos for å treffe noen av deltakerne. Det var marsjer i Moskva nesten hver dag. Bl.a. i den berømte Gorkigaten.

Søndag den 25. juli var det en hel dag båtturen på Moskva-elven. til et sted som heter «Lykens bugt». Der var det folkedans, sang, musikk og tryllekunstnere på hjemmelaget scene i skogen.

Selve båturen varte i 7 timer og det ble god anledning til å veksle tanker og meninger.

Den kvelden reiste fredsmarsjen videre til Minsk. Det var et savn for oss som ble igjen i Moskva, men vi fulgte dem videre hver dag på fjernsynet. Og vi gleder oss når vi ser at deres innsats bærer nye frugter.

Vera Grønland

Profetiske ord

I den gamle «NORSK SOL-DATBOK av 1920 skriver professor N. Gjelsvik: «... Vi har engang lagt oss til å sove, og vi sov lenge. Sovner vi en gang til, og legger oss til å drømme om fred og ingen fare i den tro, at nu er den tid kommet da ulven og lammet fredelig skal gresse på samme beite, så er jeg redd for at vi ikke mere kommer til å våkne som selvstendige folk.»

F. R., Ringerike

Kommunistenes totale krigføring

Omkring år 200 f.Kr. hersket det såkalte Tsin-dynasti i China. En av keiserens ministre, minister Sun-Tzu, fremsatte følgende prinsipper for total krigføring mot fremmede makter:

1. Undergrav alt som er godt i fiendens land.
2. Involver den herskende klasse i fiendens land i korrupsjon og gjør dens ungdom avhengig av stimulanser og narkotika.
3. Undergrav respekten hos alle lederne i fiendens land ved hyppige skandaler.
4. Nøl ikke med å bruke de laveste og mest frastøtende utskudd som medarbeidere.
5. Bruk alle midler som du har for å hindre regjeringens virksomhet og aktivitet.
6. Prøv å få i stand lokale disputer på alle plan i fiendens land.
7. Oppmuntre de unge til å slåss mot de gamle.
8. Prøv å få redusert verdien av tradisjonene til fienden, ødelegg all autoritet i hans land.
9. Organiser sabotasje og tilbaketrekning av arbeidskraft i hans land.
10. Tapp ut fiendens kampånd ved sensuelle ønsker og soft musikk.
11. Få fienden til å tro på verdien av total seksuell frigjøring, gjør kvinnene hans til horer.
12. Kjøp tjenestene til forræderne og infiltrer fiendens land med spioner.

Jeg tror vanskelig at kommunismens infiltreringsmåte for å ødelegge de frie land kan beskrives kortere og bedre. Målet for oss må være å gjøre flest mulig klar over denne arbeidsform og bekjempe den best mulig mens det ennå er tid. Ovenstående er ikke blitt mindre aktuelt etter at det opplyses at storparten av den narkotika som amerikanske tropper i Europa angivelig bruker, kommer fra Øst-Tyskland.

(Kilde: *History of China av Otto Zierer*)

H. P. Michelet
(Morgenbl. 4/2-81)

La FOLK OG LAND leve!

«En som venter på en kursending», (nr. 7/82) har oppfordret leserne til debatt om FOLK OG LAND's redaksjonelle linje.

Vedkommende ønsker en tidsaktuell avis, hvor leserne fritt kan komme frem med sine meninger om dagens politikk og samfunnsforhold.

Trygve Engen støter innsenderen (nr. 8/82) og mener at så lenge Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) er den reelle eier av bladet, «kan det ikke koma over hallelujastadiet, fordi det vil vera bunde av INO sin foremålsparagraf.»

Engen sier videre: «Derfor meiner eg at ein av to vegar må veljast. Anten må bladet avgrensast seg til berre å vera eit historisk skrift i INO's regi, eller så må INO la cigarretten gå over til eit privat aksjeselskap eller interentselskap.

I siste tilfelle, mener Engen, «måtte då INO anten, som Melsom foreslo, gi ut eit eige historisk tidsskrift, eller Instituttet kunne etter avtale få ein eigen teig i blade for publikasjon av viktig historisk stoff».

Engen fortsetter: «Dersom innsendaren (og underskrevna) får oppfylt sine ønsker om ei tidsaktuell avis, som «legg dagens samfunn og verdenssituationen under lupen», så vil også FOLK OG LAND straks bli stempla som «nynazistisk». Når bladet idag stort sett får vera i fred for spark fra boulevardpressa, så er det rett og slett fordi det er så tannløst (inns. uttalelse) og ufarleg.» Sitater slutt.

Debatten om FOLK OG LAND's kurs er ikke ny i bladets spalter. Alle redaktører som i årenes løp har regjert avisen, har opplevd å bli stilt for lesernes domstol, som ikke alltid har dømt like rettferdig.

Vi må likevel medgi at de tanker som uttrykkes av «en som venter på en kursending» er riktige, og vi må bare innrømme at våre spalter har SULFFORRET LESERNE PÅ INNHold SOM BRINGER DAGEN I DAG, OG MORGENDAGEN, FREM I LYSET. Dete er vi i ferd med å rette på, og VI HÅPER DEBATTANTENE SELV VIL TRE STØTTENDE TIL.

Forøvrig er betraktningene som kommer frem for lettvinde, og trenger imøtegåelse:

1. La oss slå fast at FOLK OG LAND er en uavhengig avis, som utsis av A/S HISTORISK FORLAG. Den er således et eget rettsobjekt, som også regnskapsmessig er skilt ut fra INO. At avisen 100% slutter opp om Instituttets formålsparagraf er en selvfølge, men den er ikke bundet av paragrafen, som Trygve Engen antyder.

2. Trygve Engens ønske om å la eierinteressene i FOLK OG LAND gå over til et privat aksjeselskap eller interentselskap er neppe gjennomførlig,

og vil ikke tjene saken. Vi tviler på at de hundreder av tusener kroner som årlig vil kreves til et slikt prosjekt kan reises, da de nødvendigvis må komme fra de samme som holder INO's virksomheter i gang. (Da også som en merbetaling til det historiske skrift Engen nevner.)

Med gru tenker vi tilbake på tiden før den store omveltning av FOLK OG LAND, da redaktør og medarbeidere var gasjerte. Den gang unge krefter skulle revolusjonere bladets spalter, og «legge dagens samfunn og verdenssituationen under lupen».

Det ble en katastrofe for avisen, og selv våre mest trofaste tilhengere tok avstand fra den. Resultatet ble også fullstans i utgivelsen.

Også en «ny» FOLK OG LAND vil bli karakterisert som «nynazistisk». Det innrømmer Trygve Engen.

Hva mener han da med et ønske, som vil innebære en ny katastrofe, som vil drepe avisen?

3. Etter omveltningen for 7 år siden er FOLK OG LAND båret oppe av frivillige krefter. INGEN bak avisen har i denne tid fått lønn eller annen godtgjørelse for daglig innsats i redaksjon og ekspedisjon. Tvert om har også disse ytet store økonomiske bidrag.

Heller ikke fremover vil noen kunne ha forhåpninger om lønn for arbeidet. I alle fall ikke så lenge nåværende ledelse i FOLK OG LAND sitter ved roret. Av mangel på statens pressestøtte og vanlige annonseinntekter er nemlig lønnsinnsparingene, sammen med lesernes støtteannonser, en nødvendighet for driften. På grunn av disse tiltak er det lykkes å få avisen ut hver måned i et forholdsvis stort opplag.

Det er mulig at FOLK OG LAND fortsatt ligger på halleluja-stadiet, at avisen er tannløs, som et par av kritikerne hevder, men hvorfor ikke hjelpe oss med å få avisen over dette stadiet. Debattantene har vist oss at de kan skrive, — og DET ER LEDIG SPALTEPlass I FOLK OG LAND.

Mens FOLK OG LAND tidligere ble forsøkt tiet ihjel av landets presse, blir den nå svært ofte omtalt. Istedetfor å bli æresskjelt og stemplet som en slags «Der Stürmer», karakteriseres avisen som hederlig, og vi er glad for at en av landets fremste redaktører og også hjemmefrontledere gir oss attesten: sannhetskjerlig. Vi deler ikke Engens mening når han tar som et minustegn, at vi «stort sett får være i fred for boulevardpressen».

Tjener det egentlig vår sak å få pressen og hele det norske folk imot seg ved forsimp-

ling av spaltene, der språkets sterkeste uttrykk tas i bruk, der motparten skal rakk ned og tilsvines, der bandemedlemmer som kaller seg «nasjonalister» skal forsvares og hvor rasehets skal danne hovedoppslag i avisen?

— Oppfør dere slik at hele det norske folk blir glad i dere, sa Vidkun Quisling like før han ble myrdet på Akershus.

Ja, la oss det!

La FOLK OG LAND vedbli å være en renslig avis, som kan leses av ALLE.

La oss gjøre vårt til at FOLK OG LAND blir lest av alle.

Enig eller uenig?

Vi er klar over de store kostnadsstigninger i landet vårt. Mange av oss må nok redusere på både det ene og annet.

Inkluder likevel abonnementet på FOLK OG LAND når du setter opp ditt årsbudsjett.

Enig eller uenig i meningene våre? Du trenger en fri, uavhengig avis. FOLK OG LAND har GJENNOM 31 ÅRGANGER kastet nytt lys over de historiske år før og under okkupasjonen, og kommer i månedene fremover med nye viktige saker fra engelske arkiver. Dokumenter som ikke tidligere er offentliggjort. Samtidig vil avisen vår sette lyset på dagens samfunn, sett med våre øyne.

Du trenger en avis som FOLK OG LAND, og vi trenger deg som leser.

Sammen med månedens avis følger en betalingsalong for abonnementet. Bruk den, og nytt den også gjerne til å betale inn en ekstra gave eller støtteannonse.

La FOLK OG LAND leve.

INO-katalogen

Katalogen over bøker i Instituttet er nå ferdig, og sendes gratis til alle INO-medlemmer.

Ved henvendelse FOLK OG LAND eller INO's kontor, vil også andre få tilsendt katalogen, som også gir en orientering om Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, dets virksomhet og de tjenester som tilbys. I en kortere tid vil også de som bestiller bøker fra Boktjenesten få med ett eksemplar av denne 80 siders katalogen.

Fyll ditt seil . . .

Av FRØLICH HANSEN

Sjef for norsk arbeidstjeneste

Det du engang fikk i vuggegave:
livet — kraften — følelse — forstand,
skal du dyrke som din egen have,
hvor det gode vokse kan.

Ikke hat — da frykter du din neste.
Ikke redd — da er din vilje svak.
Ikke følg i flokk de aller fleste.
Følg de beste og stå rak.

Fyll ditt seil med sol og fagre tanker.
Styr ditt skip i gjennom vått og brann.
Kjenn din led og finn ditt faste anker.
Finn deg selv og vær en mann.

BØKER SOM BØR LESES

- .... eks. David Irving: **Hitlers Weg zum Krieg** ..... kr. 130,-
- .... » Nikolai Tilstoy: **Die Verratenen von Jalta. Englands Schuld vor der Geschichte** ..... » 130,-
- .... » Gert Schwager: **Im Herzen die Heimat** (Waffen-SS soldat i sovjetisk fangenskap) ..... » 70,-
- .... » Fraenkel/Manvell: **Canaris. Verschwörung und Verrat im 3. Reich** ..... » 90,-
- .... » Paul Carell: **Unternehmen Barbarossa. Der Marsch nach Russland. Hitlers Ostfeldzug** ..... » 130,-
- .... » Wilhelm Tieke: **Der Kaukasus und das Öl. Der deutsch/russische Kampf in Kaukasien 1942/43** » 125,-
- .... » **Wenn alle Brüder schweigen.** Stort billedverk om Waffen-SS ..... » 250,-
- .... » Peter Strassner: **Europäische Freiwillige. Die 5. SS-Panzerdivision Wiking** ..... » 130,-
- .... » Dr. jur. Werner Best: **Den tyske politik i Danmark** Stort format, heftet. Årets mest oppsiktsvekkende bok i Danmark? Den tyske riksbefullmektigede 1940—1945 har endelig skrevet sine erindringer. Kun et svært lite restopplag! ..... » 130,-

Ved forskudd er forsendelsen portofri, ellers porto og oppkravsgebyr i tillegg. Bestillingen sendes **A. Norberg, Boks 3044 Elisenberg, Oslo 2. Postgiro nr. 2 34 13 52.**

Navn: .....

Adresse: .....

Plassér dine forsikringer gjennom

Bergs Assurance

autorisert konsulentfirma

Stortingsgt. 18, Oslo 1 — Telefon 41 37 30 linje 56.

TRYGGHET

OG

SIKKERHET

Redaksjon avsluttet 10. oktober